

PETER MAY

Ostrov Entry

DETEKTIVKA
ROKU 2014
PODLE FESTIVALU
BLOODY SCOTLAND

HOST

PETER MAY
Ostrov Entry

PETER MAY

Ostrov
Entry

BRNO 2015

Copyright © Peter May, 2014

Translation © Linda Kaprová, 2015

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2015 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-637-3 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-638-0 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-639-7 (Formát MobiPocket)

Dennisovi a Naomi

Gus am bris an latha agus an teich na sgàilean
Než zavane den a stíny dají se v běh

PÍSEŇ PÍSNÍ 4,6
(Verš často citovaný
v gaelských nekrolozích)

PROLOG

Kameny zasazené do svahu jasně prozrazují, že tuto pěšinu kdysi v potu tváře zbudovaly šikovné ruce. Dnes je zarostlá, jen mělká prohlubeň zbývá po příkopu, který ji po straně provázel. Sime opatrně schází k tomu, co zbývá z vesnice. Pronásleduje ho nesmírně podivný pocit, že kráčí ve vlastních stopách. A přitom se tu ocitl poprvé v životě.

Obrys holého kopce nad ním lemuje zhroucená zídka z naskládaných kamenů. Ví, že za ní se až ke svahu se hřbitovem s trčícími náhrobky táhne pruh bílého písku. Pod sebou, mezi rašelínovou půdou a špičkami vysoké trávy ohýbající se ve větru, sotva rozeznává základy původních místních stavení. Poslední stopy po zdech takzvaných černých domů skýtajících přístřeší rodinám, které v nich žily a umíraly.

Pěšinou mezi nimi schází k oblázkové pláži. Do bublajících a vařících se vln, jež třísní valounky svou pěnou, se noří nepravidelný pás hrubě otesaných kamenů. Nic víc už z dávno zapomenutého pokusu o zbudování mola nezbývá.

Kdysi tu mohlo stávat deset dvanáct černých domů. Nad silnými kamennými zdmi se klenuly doškové střechy a puklinami a spárami ven unikal dým z hořící rašeliny, který s sebou strhávaly ledové zimní vichřice. V srdci vesnice se zastaví a představí si místo, kde ležel a krvácel starý Calum, s lebkou rozraženou jediným úderem, jenž vymazal všechna léta jeho statečnosti. Přidřepne, prsty pohladí půdu a v tom dotyku ucítí bezprostřední propojení s dávnými událostmi.

Komunikuje s jejich duchy, on sám jako přízrak bloudící vlastní minulostí.

Zavře oči a vzpomene si, jaký to byl pocit, když zjistil, že právě tady všechno začalo. V jiné epoše, v životě někoho jiného.

PRVNÍ KAPITOLA

Do letního domku se z verandy vcházelo dveřmi opatřenými sítí proti hmyzu přímo do obývacího pokoje. Tato prostorná místnost zabírala hlavní část přízemí domu a měla sloužit k ubytování hostů. Ti však nikdy nepřijeli.

Z úzké předsínky pod schodištěm vedly dveře do koupelny a nevelké ložnice s otevřeným kamenným krbem v zadním traktu. Většinu plochy podlahy zabíral masivní tmavý nábytek. Sima napadlo, že dům sice přestavěli, ale nábytek nejspíš zůstal původní. Připadalo mu, jako by se propadl zpět v čase. Velkorysá starobylá křesla chráněná dečkami, prošoupané koberečky rozestřené po hrbolaté, ale nově natřené prkenné podlaze. Na stěně visely olejomalby v těžkých rámech a každičkou plošku tu zaplňovaly dekorativní předměty a rodinné fotografie. Starobylostí to tu i vonělo a jemu se vybavil babiččin dům ve Scotstownu.

Blanc natáhl kabely do zadního pokoje, ve kterém se chystal rozložit své monitory, a Sime nainstaloval dvě kamery na stativy tak, aby zabíraly křeslo naproti oknu. Tam bude na čerstvou vdovu dopadat dostatek světla. Svou židli postavil naopak opěradlem zády k němu. Simova tvář se tak bude skrývat ve stínu a zároveň bude možné postřehnout sebenepatrnější změnu v jejím výrazu.

Nad hlavou mu zavržala prkna, a když se otočil, spatřil policistku, jak schází ze schodů. Vypadala zmateně. „Co se tu děje?“

Sime jí vysvětlil, že připravují vybavení pro výslech. „Čeká nahore, jestli jsem to správně pochopil.“ Policistka přikývla. „Tak ji pošlete dolů.“

Odhrnul záclonu a chvíli postával u okna. Vybavil si slova, která pronesl vyšetřující seržant, když je přivítal v přístavu, jediném na ostrově. *Vypadá to, že to udělala ona.* Vysvitlo slunce a Sime ve skle uviděl důvěrně známý odraz svého vyhublého obličejce orámovaného hustými světlými kudrnatými vlasy. Oči i stíny propadlých tváří prozrazovaly vyčerpanost a on radši rychle přeostrčil ven na oceán. Dlouhé traviny na okraji útesů prudce ohýbal vítr. Z jihozápadu se hnaly bílé hřebínky vln a v dálce na horizontu se vařila zlověstná černá mračna.

Zavrzaly schody. Ohlédl se a na okamžik, který mu připadal jako věčnost, se svět přestal točit.

Stála na spodním stupni, tmavé vlasy sčesané z jemného obličejce, bledou tvář potřísněnou zaschlou krví. Zakrvácenou noční košili částečně zakrývala deka, kterou si přehodila přes ramena. Viděl, že je vysoká a že se snaží držet zpříma, jako by to byla otázka cti, nenechat se situaci zdeptat.

Měla tmavé, jiskřivě modré oči s tmavšími kroužky kolem zornic. Smutné oči plné tragédie. Nevyspání pod nimi zanechalo hluboké stíny, jako by jí tam někdo palcem rozmázl uhl.

Slyšel pomalé tikání kyvadlových hodin, v paprsku slunce pronikajícího oknem nehybně visela smítka prachu. Viděl, jak pohybuje rty, ale zvuk z nich nevyšel. Znovu se němě pohnuly. Zformulovaly slova, která on neslyšel, až k němu najednou pronikl její podrážděný tón: „Haló! Je někdo doma?“ A jako by kdosi uvolnil tlačítko pauzy, jeho svět se znovu rozběhl. Zmatený však zůstal.

„Promiňte. Vy jste...?“ zeptal se.

Úplně ji zaskočil. „Kirsty Cowellová. Prý jste se mnou chtěl mluvit.“

A v tom zmatku, který v jeho nitru vířil, slyšel svá vlastní slova: „Já vás znám.“

Svraštila čelo. „Neřekla bych.“

Ale on věděl, že ano. Netušil kde, kdy ani jak ji poznal. Ale byl si naprosto jistý. A ten pocit, který zažil v letadle, se vrátil s téměř neúnosnou intenzitou.

DRUHÁ KAPITOLA

I

Těžko uvěřit, že sotva před pár hodinami ležel ve své posteli v tisíc kilometrů vzdáleném Montrealu, ruce a nohy zamotané do přikrývky, pod kterou se potil, zatímco odkryté části těla mu zase mrzly. Oči ho dřely a v hrdle mu vyschlo tak, že stěží dokázal polknout.

Během dlouhé noci už ztratil přehled o tom, kolikrát zkontroloval displej digitálního budíku na nočním stolku. Věděl, že je to bláhové. Spánek nepřicházel a čas se vlekl nevzrušeným tempem želvy sloní. Sledování jeho útrpné pouti v něm zoufalství jen umocňovalo a pravděpodobnost, že usne, ještě umenšilo. Za očima už jako každou noc číhaly první náznaky bolesti hlavy, která zesilovala s blížícím se ránem, k němuž neodmyslitelně patřila tableta aspirinu šumící ve sklenici vody.

Když se přetočil na pravý bok, ucítil vedle sebe prázdné místo jako výčitku. Neustálé memento selhání. Chladná prázdnota tam, kde kdysi bývala vřelost. Mohl by se v posteli rozvalit a ohřát ji teplem svého těla, ale připadal si uvězněný na své straně, kde tak často lehával v tichu doutnajícím po některé z jejich hádek. Hádek, které nikdy nevyvolal. Alespoň mu to tak připadalo. A přece v těch bezesných nocích posledních týdnů začal pochybovat i o tomhle a nekonečné hodiny před svítáním plnila zraňující slova, která si v duchu přehrával stále dokola.

Nakonec ho právě ve chvíli, kdy začal upadat do nevědomí, vyděsilo trylkování mobilního telefonu. Opravdu se ho zmoc-

nila dřímota? Prudce se posadil a s divoce bušícím srdcem se podíval na budík. Bylo jen něco po třetí ráno. Zašátral po vypínači. Z náhlé záplavy světla se rozmžikal a chňapl po telefonu.

Na ostrov nesoucí město Montreal to mohlo od bytu na nábřeží ve čtvrti Saint-Lambert po mostě Jacques-Cartier ve špičce trvat až hodinu a půl. V tuto ranní dobu se však přes líné vody řeky Svatého Vavřince a ostrov Svaté Heleny, přes něž se klenuly nosníky této gigantické stavby, trousila jen jednotlivá auta.

Když se kolem něj začala zdvihát světla prázdných výškových budov, odbočil po sjezdu dolů na ulici Lorimier a pak na severovýchod do Ontarijské ulice. Obzoru ve zpětném zrcátku dominovala temná silueta pahorku Mount Royal. Cesta na ulici Parthenais číslo 1701 mu netrvala ani dvacet minut.

Policie sídlila ve třináctipatrové budově na východní straně ulice s výhledem na most, televizní stanici a Mount Royal. Sime vyjel výtahem do čtvrtého patra na oddělení *Division des enquêtes sur les crimes contre la personne*. Vždycky ho pobavilo, že francouzština potřebuje devět slov tam, kde si angličtina vystačí s jedním. *Homicide*, řekl by Američan.

Kapitán Michel McIvir se právě vracel do kanceláře s kávou. Sime se k němu připojil a společně prošli chodbou kolem zarámovaných černobílých fotografií z padesátých a šedesátých let, dokumentujících ohledání míst činu. McIvirovi nebylo ani čtyřicet, byl jen o pár let starší než Sime, ale vyzařovala z něj autorita, kterou by v sobě Sime nikdy nenašel, to si dobře uvědomoval. Kapitán na svého podřízeného vyšetřovatele pohlédl bystrými očima.

„Vypadáš příšerně.“

Sime se ušklíbl. „Rázem se cítím o dost líp.“

„Pořád máš problém se spaním?“

Sime nechtěl vážnost svého problému přiznat, a tak jen pokrčil rameny: „Jak kdy.“ Rychle změnil téma: „Proč jsem tady?“

„Máme vraždu na Magdaleniných ostrovech, v zálivu Svátého Vavřínce.“ Použil jejich francouzský název, Les Îles de la Madeleine. „První v historii. Pro začátek tam posílám osmičlenný tým.“

„Ale proč mě? Nejsem na řadě.“

„Vražda se stala na Île d'Entrée, Sime. Místní mu říkají spíš jeho anglickým názvem. Ostrov Entry. Většina obyvatel souostroví je frankofonní, ale na ostrově Entry se mluví jedine anglicky.“

Sime pochopil a přikývl.

„Na letišti Svátého Huberta na vás čeká připravené letadlo. Cesta na ostrovy potrvá asi tři hodiny. Chci, abys prováděl výslechy. Thomas Blanc je bude nahrávat. Vedoucím skupiny bude poručík Crozes, administrativu a logistiku bude mít na starosti vrchní seržant Lapointe.“ Zaváhal, což u něj nebylo obvyklé. Sime si toho všiml.

„A ohledání bude provádět kdo?“ Formuloval to jako otázku, ale odpověď už znal.

McIvir seřel rty do zatvrzelé linky: „Marie-Ange.“

II

Třináctimístný King Air B100 měl za sebou už více než dvě a půl hodiny letu. Za tu dobu si členové osmičlenného týmu pověřeného vyšetřováním vraždy na ostrově Entry nevyměnili víc než pár slov.

Sime seděl sám v přední části a intenzivně vnímal, co všechno ho od kolegů odděluje. Do týmu k nim běžně nepatřil. Přibráli ho jen kvůli jazykové vybavenosti. Ostatní byli všichni francouzského původu. Každý z nich ovládal angličtinu, někdo lépe, někdo hůř, ale žádný z nich nemluvil plynně. Simovi předci pocházeli ze Skotska. Když přijeli sem, mluvili gaelsky. Za pár generací jazyk jejich domova téměř vymřel a nahradila ho angličtina. V 70. letech 20. století pak quebecká vláda

ustanovila úředním jazykem francouzštinu a následoval hromadný exodus půl milionu anglofonních obyvatel, kteří provincii opustili.

Simův otec však odejít odmítl. Prarodiče jeho prarodičů si z téhle země vydobyli domov, prohlásil, a nikdo ho odtud nedostane. A tak rodina Mackenzieových zůstala, přizpůsobila se novému frankofonnímu prostředí, ale doma dál zachovávala svůj jazyk a tradice. Sime si pomyslel, že jim určitě vděčí za hodně. Francouzštinu i angličtinu ovládal bez problémů. Ale zrovna teď, na palubě tohoto letu za vyšetřováním vraždy na jakémsi vzdáleném souostroví, se tím od ostatních odlišoval. A tomu se vždycky toužil vyhnout.

Pohlédl z okénka a na východě uviděl první známky svítání. Pod nimi nebylo nic než oceán. Zalesněný poloostrov Gaspé nechali za sebou už před nějakou dobou.

Z maličké pilotní kabiny se vynořil shrbený vrchní seržant Jacques Lapointe se štosem papírů v ruce. Měl na starost hladký běh akce. Ubytování, dopravu, potřebnou techniku. Právě on měl také doprovodit tělo oběti zpátky do Montrealu na pitvu ve sklepení na ulici Parthenais 1701. Byl o něco starší než ostatní, asi kolem pětapadesáti, měl artritické ruce s vystouplými klouby a špičatý černý knír protkaný šedinami.

„Takže,“ zavolal, aby ho přes hukot motorů slyšeli. „Rezervoval jsem nám ubytování v Auberge Madeli na Île du Cap aux Meules, což je místní administrativní centrum. Odtud taky vyplouvá trajekt na Entry. Cesta trvá asi půl hodiny.“ Zapátral v poznámkách. „Letiště je na ostrově Havre aux Maisons, který je s Cap aux Meules propojený mostem, jak tak koukám. Místní policie nás tam každopádně bude čekat s minibusem a vypadá to, že tak akorát stihneme první ranní trajekt.“

„Chcete říct, že by jinak vypluli bez nás?“ poručík Daniel Crozes nadzdvihl jedno obočí. Velitel jejich týmu byl podobně starý jako Sime, měl však vyšší postavu a atraktivně snědou pleť. Nějakým záhadným způsobem se mu dařilo udržovat

permanentní opálení, což byl vzhledem k dlouhým quebeckým zimám úctyhodný výkon. Sime nikdy s jistotou nezjistil, jestli za to vděčí samoopalovacímu krému, nebo soláriu.

„Jen přes moji mrtvolu,“ zakřenil se vesele Lapointe. „Nijak jinak tam auto nedostaneme. Řekl jsem jim, že jestli na nás nepočkají, tak jim tu kocábku pošlu ke dnu.“ Naklonil hlavu k rameni. „Ale vypadá to, že pravidelný jízdni řád nenarušíme. Navíc by neškodilo si to s místními nerozházet.“

„Co víme o ostrově Entry, Jacquesi?“ zeptal se Crozes.

Seržant se zatahal za knír. „Moc toho není, pane poručíku. Hlavní obživu tu poskytuje rybolov. Počet obyvatel klesá. Všichni mluví anglicky. Není jich ani sto, myslím.“

„A teď zas o jednoho míň,“ poznamenal Crozes a několik členů výpravy se tlumeně uchechtlo.

Sime se podíval přes uličku a viděl, že se Marie-Ange usmívá. S těmi nakrátko ostříhanými hnědými vlasy s blond melírem a štíhlou atletickou postavou působila v něčem skoro chlapecky. Ale v lesknoucích se zelených očích ani v plných rudých rtech, které v odzbrojujícím úsměvu odhalovaly bílé zuby, nebylo po maskulinitě ani stopy. Jakmile však zpozorovala, že se na ni dívá, okamžitě zvažněla.

Obrátil se zpátky k okénku a v uších mu zapraskalo. Jejich malé letadlo se stočilo vpravo a zahájilo klesání. Na okamžik ho oslnil záblesk odrazu rudého slunce na hladině oceánu, pak se však letoun znovu naklonil a Sime poprvé spatřil Magdaleniny ostrovy. Šňůru větších i menších kousků země propojených náspy a písčiny, rozestých podél osy, která se táhla z jihozápadu na severovýchod. Jako celek vytvářely překvapivý tvar připomínající rybářský háček dlouhý skoro šedesát kilometrů.

Když pilot letadlo otočil k závěrečnému sestupu na přistávací dráhu na ostrově Havre aux Maisons, informoval je, že osamělý ostrov Entry bude vidět po pravé straně ve východní části zálivu Baie de Plaisance.